

На ветровиот рид во осам без никој и ништо што пријател може да му биде, живееше Нешто Друго.

Знаеше дека е Нешто Друго затоа што сите животни кои живеа во тој крај му го тврдеа тоа.

Кога ќе се обидеше да седне до нив, или да се прошета со нив, или да си поигра со нив, секогаш добиваше ист одговор: „Прости, не си како нас. Ти си различен од нас, ти си нешто друго, не ни припаѓаш баш.“

Од петни жили Нешто Друго се трудеше да наликува на различните од него.

Смешкајќи се велеше „Здраво“ како што тие отпоздравуваа.

Црташе тоа што тие сакаа; кога ќе му дозволеа, ги играше нивните игри.

Си ја носеше ужината во кесичка како што тие имаа навика.

Но, попусто.

Ниту личеше на нив, ниту пак зборуваше како нив.

Не го гледаше она што тие го гледаа.

Ниту пак знаеше да игра како нив.

Нешто Друго се повлече дома. Додека се подготвуваше да си легне, се слушна тропане на вратата.

Некој стоеше на прагот.

„Здраво“, рече. „Драго ми е што те запознав. Може да влезам?“

„Пардон“, рече Нешто Друго. „Мислам дека си го згрешил местото.“

Суштеството одмавна со глава. „Не, никако. Местово е совршено. Погледни!“

И додека Нешто Друго сфати што се случува, суштеството беше внатре и си седна токму во неговото столче.

„Те знам ли од некаде?“, праша Нешто Другото збунето.

„Дали ме знаеш?“, се насмевна суштеството. „Се разбира дека ме знаеш. Погледни ме подобро. Само напред!“

Нешто Друго гледаше. Се прошета околу суштеството од напред до назад и од назад до напред. Не знаеше што да каже, па си молчеше.

„Зар не гледаш?“, вресна суштеството.

„Јас сум исто што и ти! Ти си нешто друго, а јас сум едно такво исто!“

Му ја подаде шепата и се насмевна.

„Исто што и јас?“, рече. „Ти не си што сум јас. Всушност, ти не личиш на ништо што досега сум го видел. Се извинувам, ама ти дефинитивно не си од МОЈАТА сорта на нешто друго.“

Отиде до вратата и ја отвори. „Добра ној.“

Суштеството полека си ја прибра шепата.

„Ах“, рече.

Изгледаше некако тажно и мало.

Го потсети Нешто Друго на нешто, ама никако не му паѓаше на ум на што. И додека се обидуваше да си припомни, суштеството си замина.

Одеднаш Нешто Друго се сети. „Чекај“, викна. „Немој да си одиш.“

Најбрзо што може потрча по суштеството. Кога го стигна, цврсто му ја згралчи шепата. „Не си што и јас, но не ми е грижа, можеш да останеш со мене, доколку сакаш.“

И суштеството се врати.

Од тогаш, па наваму Нешто Друго имаше нешто со кого можеше да биде другар.

Смејќи се, си се одпоздравуваа со „Здраво“.

Цртаа, сликаа.

Ги играа игрите што и двајцата ги знаеа или учеа нови игри еден од друг.

Ужинаа еден со друг. Беа различни, ама се согласуваа.

А кога се појави едно нешто со навистина чуден изглед, тие не му рекоа дека не личи на нив и дека не се вклопува во нивната дружба.

Се потргнаа и веднаш му направија место. Ги научија и неговите игри и никогаш повеќе не им беше досадно и тажно.